Περα από το Ποτάμι της Σιωπής: Μετά από πολλές περιπέτειες, φθάνω στην χορταριασμένη όχθη του Ποταμού της Σιωπής. Μια μικρή ξύλινη βάρκα με κουπιά λικνίζεται ελαφρά στον κυματισμό του νερού, προσκαλώντας με να προχωρήσω στο ταξίδι χωρίς γυρισμό. Γιατί, όπως λένε, όποιος παίρνει το Ποτάμι της Σιωπής δεν γυρίζει ποτέ πίσω...

Χωρίς δεύτερη σκέψη, μπαίνω προσεκτικά μέσα στη βάρκα, λύνω το σκοινί που την κρατά στην όχθη και αφήνω να με παρασύρει απαλά το ρεύμα.

Προς το παρόν όλα είναι ήρεμα και ειρηνικά, και απολαμβάνω την απόλυτη ησυχία μέσα στο νερό, τις καταπράσινες όχθες, τον γαλάζιο ουρανό. Δεν παρατηρώ τίποτα ασυνήθιστο που να με προδιαθέτει για εμπειρίες παράξενες ή επικίνδυνες.

Κάποια στιγμή, πλησιάζω σε στροφή και είμαι όλο απορία, για το τι μπορεί να με περιμένει παραπέρα...

Τα λόγια είναι πολύ φτωχά για να περιγράψω το θέαμα που αντικρύζω. Το ποτάμι πλαταίνει, οι όχθες χάνονται πίσω από μια λευκόχρυση άχλη και ο ουρανός είναι μια φαντασμαγορία από ουράνια τόξα, αμέτρητες φασματικές πύλες στον ουρανό, που συμπλέκονται μεταξύ τους σε διάφορες γωνίες και μεγέθη, πανδαισία χρωμάτων, ομορφιά ασύλληπτη. Πέρα μακριά, τα Κρυστάλλινα Βουνά υψώνονται στον ορίζοντα ξαχνισμένα από την απόσταση και την ομίχλη, σαν φαντάσματα κάποιας άλλης γεωλογικής εποχής.

Η βάρκα προχωρεί αργά, υπακούοντας πάντα στο ρεύμα, οδηγώντας με όλο και πιο βαθιά στο Ποτάμι της Σιωπής. Τώρα πλησιάζω την επόμενη στροφή, ενώ η ταχύτητά μου αυξάνει ελαφρά. Σύντομα το υπερθέαμα των ουράνιων τόξων αποτελεί παρελθόν, καθώς τώρα βρίσκομαι σε ένα στενό ανάμεσα σε λείους, γυαλιστερούς βράχους που ανακλούν όλα τα χρώματα της ίριδας. Η μαγευτική εντύπωση ενισχύεται εντυπωσιακά από το καθρέφτισμα των βράχων στο νερό. Το μόνο που κάνω, είναι να κάθομαι και να θαυμάζω...

Κάποτε το πέρασμα στενεύει περισσότερο, ώσπου οι πολύχρωμες πέτρινες όχθες ενώνονται μεταξύ τους σχηματίζοντας μία σπηλιά, όπου και εισέρχομαι ανεμπόδιστη. Το νερό αναδεύεται από την κίνηση της βάρκας, σχηματίζοντας υπέροχα τυρκουάζ κυμματάκια. Μια πρωτόγνωρη, αδιάλυτη γαλήνη με κατακλύζει. Οι μικροί ασημόγκριζοι ύφαλοι που ξεπετάγονται εδώ κι εκεί, προσθέτουν μια νότα μυστηρίου στο χώρο. Τα τοιχώματα της υπόγειας σήραγγας είναι μια μαγεία από αμέτρητους φωτεινούς κρύσταλλους σφηνωμένους στην πέτρα. Λαμπυρίζουν σε απίθανους συνδυασμούς χρωμάτων και σχημάτων, σαν τεράστια κοσμήματα απλωμένα στη σκοτεινιά του σπηλαίου. *Οι άνθρωποι δεν πρέπει ποτέ να μάθουν γι' αυτό το μέρος, συλλογίζομαι. Αν μάθουν, θα έρθουν να καταστρέψουν τα πάντα!*

Με βαριά καρδιά αφήνω πίσω τη σπηλιά με τα πετράδια, καθώς η έξοδος μου αποκαλύπτει το επόμενο θαύμα: μια απέραντη λιμνοθάλασσα προστατευμένη από στεριές σε όλο τον ορίζοντα, ενώ τα στενά που σχηματίζονται προκαλούν την περιέργεια για περισσότερες εξερευνήσεις. Πάμπολλα καταπράσινα νησάκια με λευκές μικρές αμμουδιές ξεπετάγονται εδώ κι εκεί από το γαλάζιο νερό.

Υπάρχει ζ ω ή σε αυτό το κομμάτι του ποταμού. Όντα μυθικά για πολλούς λαούς του κόσμου, οι γοργόνες λιάζονται πάνω στα βραχάκια και τις παραλίες ή παίζουν στο νερό, όλο φωνές χαρούμενες και τραγούδια, με μια ξεγνοιασιά που εμείς οι άνθρωποι δεν γνωρίζουμε ποτέ.

Ασυναίσθητα, πλησιάζω μια ομάδα και βγάζω τη βάρκα στην άμμο. Έρχονται και με κοιτούν όλο απορία σαν να είμαι αξιοθέατο. Το βλέμμα τους δεν είναι εχθρικό, ούτε καχύποπτο. Δεν μιλούν σε καμμία από τις γνωστές γλώσσες, όμως μου γνέφουν να τις ακολουθήσω στα παιγνίδια τους. Ούτε ξέρω πόσες ώρες πέρασα έτσι, παίζοντας με τις απόκοσμες φίλες μου στα κρυστάλλινα νερά και στη λευκή άμμο. Και, εκεί που το είχα εντελώς ξεχάσει, μια αδύναμη εσωτερική φωνή με ειδοποιούσε... πρέπει να συνεχίσω. Σταματώ τα παιχνίδια και ρωτώ ποιο στενό οδηγεί στα Κρυστάλλινα Βουνά. Εκεί είναι ο τελικός προορισμός μου. Η γοργόνα με τα μακριά μαύρα μαλλιά μου δείχνει το στενό στα ανατολικά, το πιο μακρινό απ' όλα.

Διασχίζω τη λιμνοθάλασσα με σταθερή ταχύτητα, παρακάμπτοντας τα πράσινα νησάκια, που αραιώνουν όσο προχωρώ προς το στενό στα ανατολικά. Κάποτε φθάνω εκεί, περνώ τα ψηλά κάθετα βράχια και καταλήγω σε έναν μακρόστενο κόλπο. Η θάλασσα σταματά εκεί, μετά αρχίζει η ξηρά. Το έδαφος είναι πετρώδες, λευκοκίτρινο και λείο, εκεί στους πρόποδες...

Τα Κρυστάλλινα Βουνά ορθώνονται τώρα μπροστά μου σε απίθανο ύψος, με τους διάφανους όγκους τους να αντανακλούν τις ηλιαχτίδες, σχηματίζοντας αμέτρητα πρίσματα που φαντάζουν σαν γιγάντιοι πύργοι κτισμένοι από πολύχρωμα φάσματα.

Ξαφνικά, ένας παράξενος ήχος με αποσπά από τον εκστατικό ρεμβασμό μου. Προσπαθώ να καταλάβω τι είναι. Σαν να κλαίει κάποιος. Γυρίζω και κοιτάζω παραπέρα. Βλέπω ένα παιδί εκεί, ένα πανέμορφο, ξανθό μικρό τρίτωνα που κάθεται και κλαίει στην ερημική παραλία. Πλησιάζω και τον ρωτώ τι του συμβαίνει.

"Επαιζα με τους φίλους μου και χάθηκα, και τώρα φοβάμαι!" εξηγεί με λυγμούς.

Αυτό δεν το πολυκατάλαβα· σκέφτομαι, ακόμη, ότι αν πάρω το μικρό στη βάρκα για να τον πάω πίσω στη γοργόνα-μητέρα του, αυτό θα είναι για μένα μεγάλη καθυστέρηση και αγώνας ενάντια στο ρεύμα. Ωστόσο, αποφασίζω να γυρίσω πίσω...

Μετά από πολύωρο κι επίπονο κουπί, βρίσκω τη μητέρα του ανάμεσα στους πράσινους υφάλους της λιμνοθάλασσας και τα μάτια του μικρού τώρα λάμπουν από χαρά.

Και τότε, μια εξαιρετική μαγεία συμβαίνει: ο μικρός τρίτωνας αρχίζει να μεταμορφώνεται γοργά. Μέσα σε λίγα λεπτά μεγαλώνει, η ουρά του ψαριού γίνεται πόδια, φορά λευκόχρυση στολή κι έχει φτερά μεγάλα και φανταχτερά, σαν πεταλούδας.

“Είμαι το πνεύμα των Κρυστάλλινων Βουνών”, αναγγέλλει. “Σου έβαλα αυτή τη δοκιμασία για να δω αν έχεις την *ψυχή* να πατήσεις στα Κρυστάλλινα Βουνά!”

“Ξέρεις πόσοι έχουν σταματήσει το ταξίδι τους εκεί, στους πρόποδες;” λέει η “μητέρα” του, χαμογελώντας.

“Αυτό είναι το κλειδί της Πύλης των Ονείρων. Θα σου χρειαστεί!” μου λέει το πνεύμα και μου δίνει ένα ξύλινο κρόταλο. Το δέχομαι, παραξενεμένη. Το πνεύμα με κοιτάζει με βλέμμα διαπεραστικό, τείνει το χέρι προς το μέρος μου και μια εκτυφλωτική λάμψη με τυλίγει.

Όταν συνέρχομαι, διαπιστώνω ότι βρίσκομαι πίσω στους πρόποδες του βουνού! Ξεκινώ προσεκτικά την ανάβαση ανάμεσα στους πολύχρωμους κρυστάλλινους όγκους, ώσπου ανακαλύπτω μια σκάλα χαραγμένη στο βράχο, η οποία περιτρέχει το βουνό. Αρχίζω να ανεβαίνω διστακτικά το μονοπάτι στην άκρη του γκρεμού, κι όμως δεν νιώθω φόβο παρόλο το ύψος που χάσκει ακριβώς από κάτω. Σαν κάποια ευεργετική δύναμη να οδηγεί τα βήματά μου. Τα πέτρινα σκαλοπάτια εισχωρούν μέσα σε ψηλούς, πρισματικούς βράχους, ξαναβγαίνουν στην άκρη του γκρεμού, περνούν πάνω από φυσικές γέφυρες. Κάποια στιγμή γλιστρώ και πέφτω αλλά μια προεξοχή στο χείλος του βράχου, η οποία θα ορκιζόμουν οτι δεν ήταν στην ίδια θέση λίγο πιο πριν, σταματά την πτώση μου. Αγγίζοντας τους διάφανους βράχους, διαπιστώνω ότι έχουν μια λεία, θερμή υφή, απ’ όπου αναδύεται μια ζεστασιά, μια προστασία... Συνεχίζω την πορεία μου στο ανώμαλο μονοπάτι, ψάχνοντας, ψάχνοντας. Δεν μπορεί να είναι μακριά...

Και τότε, σε μια στροφή του γκρεμού, έχοντας φτάσει πλέον πολύ ψηλά, αντικρύζω έναν παράξενο κρυστάλλινο σχηματισμό στην άκρη του βράχου, μια κατασκευή που μοιάζει με απολιθωμένες εναέριες ρίζες οι οποίες λυγίζουν, συμπλέκονται και στεφανώνουν το μονοπάτι από πάνω. Ζυγώνω ανυποψίαστη και διαπιστώνω ότι δεν μπορώ να προχωρήσω παραπέρα: ένα αλλόκοτο μαγνητικό πεδίο που δονείται στο μέρος εκείνο, αλλοιώνει το χώρο και τις αισθήσεις, απαγορεύοντας τη δίοδο. Χωρίς αμφιβολία, βρίσκομαι μπροστά στην Πύλη των Ονείρων.

Αφήνω το κρόταλο να χτυπήσει, με έναν ξερό μα μελωδικό ήχο. Το πέρασμα ελευθερώνεται μπροστά μου και προχωρώ στο εσωτερικό της Πύλης, χωρίς ιδιαίτερη κατεύθυνση κατά νου. Τώρα είμαι καθισμένη πάνω σε έναν σκαλιστό κρυστάλλινο θρόνο, μέσα σε μια φυσική κοιλότητα που αποτελεί την ψηλότερη κορυφή των Κρυστάλλινων Βουνών.

Είμαι στην κορυφή αυτού του κόσμου. Από εδω αγναντεύω τα πάντα, ολόκληρη τη διαδρομή που με οδήγησε ως εδώ –όλα φαντάζουν πανέμορφα και θεϊκά: Βλέπω τις ατέλειωτες κορυφογραμμές που απλώνονται σε όλα τα χρώματα της ίριδας ως τους λευκούς πρόποδες, τα γραφικά θαλάσσια στενά, τη

λιμνοθάλασσα με τις γοργόνες που συνεχίζουν πάντα τα χαρωπά παιχνίδια τους. Βλέπω το σπάνιο σύμπλεγμα των βράχων που οδηγεί στον κόσμο των σειρήνων, τα αμέτρητα ουράνια τόξα που αυλακώνουν σαν ονειρικοί δρόμοι τον ουρανό, πέρα στο βάθος. Και, ακόμη πιο πέρα, ο μακρινός ορίζοντας δίνει την υπόνοια μόνο της ύπαρξης ενός κόσμου όπως τον ξέρουμε.

Μια άλλη πραγματικότητα, απόκρυφη για τους ανθρώπους, αποκαλύπτεται και βιώνεται από μένα, μόνο για μένα. Και αυτό δεν είναι το τέλος του δρόμου· είναι μόνο η αρχή!

